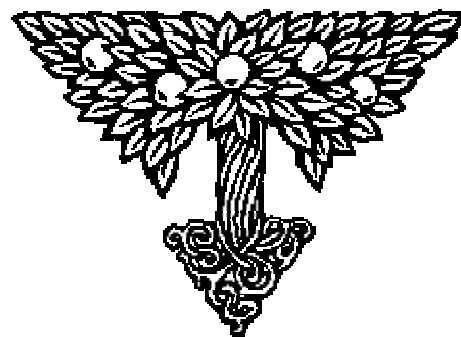

Ware Christelijke Religie

vervolg van hoofdstuk 13 over het
HEILIG AVONDMAAL

De eeuwige vreugde en de eeuwige gelukzaligheid.

731. [Gedenkwaardigheid]

Eens zag ik onder de oostelijke hemel een engel vliegen met een bazuin in de hand. Hij hield die tegen de mond en blies naar het noorden, naar het westen en het zuiden. Hij was gekleed in een witte mantel, die tijdens zijn vlucht achter hem aangolfde. Hij was omgord met een band, versierd met robijnen en saffieren, zodat die vlamde en straalde. Hij vloog met het hoofd naar voren en liet zich langzaam op de plaats neer vlakbij waar ik stond. Toen hij de grond had aangeraakt, stond hij rechtop op zijn voeten en liep heen en weer. Toen hij mij zag kwam hij naar mij toe.

Ik was in de geest en bevond mij in die staat terwijl ik op een heuvel stond in de zuidelijke hemelstreek en toen hij mij genaderd was sprak ik hem aan en vroeg: ‘Wat gebeurt er nu? Ik heb de klank van uw bazuin gehoord en u door de lucht zien neerdalen.’

De engel antwoordde: ‘Ik ben gezonden om de meest beroemde personen in geleerdheid, de meest scherpzinnige van vernuft, en de meest vooraanstaanden in wijsheid, die uit de rijken van de christelijke wereld op dit vasteland zijn, samen te roepen.

Op deze heuvel waarop u nu staat zullen zij samenkomen en openhartig te kennen geven wat in de wereld hun gedachten, inzicht en wijsheid geweest is ten aanzien van de hemelse vreugde en de eeuwige gelukzaligheid.

De oorzaak van mijn zending was hierin gelegen dat enige nieuw aangekomen geesten uit de wereld, die in ons hemels gezelschap dat in het oosten ligt werden toegelaten, mededeelden dat er in de gehele christelijke wereld er zelfs niet één mens is, die weet wat hemelse vreugde en eeuwige gelukzaligheid is, dus wat de hemel is.

Daarover waren mijn broeders en medegenoten zeer verwonderd en ze zeiden tegen mij: ‘Daal neer, roep tezamen en ontbied de allerwijsten in de wereld van de geesten, waarin alle stervelingen na hun vertrek uit de natuurlijke wereld eerst verzameld worden.

Wij willen ons zekerheid verschaffen van verschillende zijden, of het waar is dat er zo’n dichte duisternis en diepe onwetendheid bij de Christenen heerst over het toekomstige leven.’

Hij zei: ‘Wacht nog even en u zult een menigte van wijzen hierheen zien aankomen; de Heer zal voor hen een gebouw voor de samenkomst bereiden.’

Ik wachtte en ziet, na een half uur zag ik twee groepen uit het noorden uit komen, twee uit het westen en twee uit het zuiden en in volgorde waarop ze kwamen, werden ze door de engel met de bazuin in het huis dat voor hen was bereid, binnengeleid.

Ze namen daarin de plaatsen in die hun waren toegewezen volgens de hemelstreken van waaruit ze waren gekomen.

Er waren zes groepen of gezelschappen; een zevende was uit het oosten; deze was niet zichtbaar voor de overigen vanwege haar licht.

Nadat allen bijeen waren, verklaarde de engel de reden van de bijeenroeping, en verzocht dat de gezelschappen in volgorde hun wijsheid te kennen zouden geven ten aanzien van de hemelse vreugde en de eeuwige gelukzaligheid.

Toen vormde elke groep zich tot een kring, de aangezichten naar elkaar toegekeerd, om dit onderwerp terug te roepen uit de voorstellingen die daarover in de vorige wereld waren opgevat en het nu nader te beschouwen en hierna te beraadslagen en er zich over uit te spreken.

732. Na enig overleg zei de eerste groep die in het noorden was: ‘De hemelse vreugde en de eeuwige gelukzaligheid zijn één met het leven zelf van de hemel.

Vandaar treedt eenieder die de hemel binnengaat, ten aanzien van het leven in de feestelijkheden daarvan binnen, niet anders dan zoals hij, die op een bruiloft komt, in de feestelijkheden daarvan komt.

Is de hemel voor onze blik niet boven ons, dus op een plaats?

En daar, en nergens anders, is blijdschap en vrolijkheid.

Daarheen wordt de mens naar alle gewaarwording van het gemoed en naar alle gevoel van zijn lichaam, ten gevolge van de volheid van de vreugden van die plaats gebracht, wanneer hij in de hemel wordt geleid.

Vandaar is de hemelse gelukzaligheid, die ook eeuwig is, niets anders dan de toelating in de hemel, en wel een toelating uit goddelijke genade.’

Nadat dit gezegd was bracht de tweede groep uit het noorden de volgende uitspraak uit haar wijsheid voort: ‘De hemelse vreugde en de eeuwige gelukzaligheid zijn niets anders dan het meest onderhoudende samenzijn met de engelen, en de alleraangenaamste gesprekken met hen.

Hierdoor worden de aangezichten voortdurend in een vrolijke uitdrukking gehouden en de monden van de hele groep in een bekoorlijk glimlachen naar aanleiding van de beminnelijke en geestige gesprekken.

Wat zijn de hemelse vreugden anders dan de afwisselingen van dergelijke dingen tot in eeuwigheid?

De derde groep, die de eerste van de wijzen uit de westelijke streek was, sprak vanuit de gedachten van haar aandoening, als volgt: ‘Wat is de hemelse vreugde en de eeuwige gelukzaligheid anders dan maaltijden houden met Abraham, Izaäk en Jakob, bij wie de tafels zijn gedekt met smakelijke en uitgezochte spijzen en voortreffelijke en edele wijnen.

Na die maaltijden spelen en dansen daar meisjes en jongens op muziek van symfonieën en fluiten, met er tussendoor gezangen van de zoetste liederen.

Tenslotte tegen de avond zijn er dan schouwspelen, en dan weer maaltijden, en zo elke dag tot in eeuwigheid.’

Na deze uitspraak gaf de vierde groep, die de tweede uit de westelijke streek was, haar mening: ‘Wij hebben verschillende voorstellingen gekoesterd over de hemelse vreugde en de eeuwige gelukzaligheid, en we hebben verschillende vreugden onderzocht en met elkaar vergeleken en we zijn tot de slotsom gekomen dat de hemelse vreugden paradijselijke vreugden zijn.

Wat is de hemel anders dan een paradijs dat zich van het oosten naar het westen en van het zuiden naar het noorden uitstrekt, en waarin vruchtbomen en verrukkelijke bloemen zijn, en waarin in het midden de heerlijke ‘boom des levens’ staat.

Rond deze boom zijn de gelukzaligen gezeten die heerlijk smakende vruchten eten en versierd zijn met kransen van bloemen met een allerzoetste geur.

Deze bomen en bloemen worden onder de adem van een eeuwigdurende lente elke dag met oneindige verscheidenheid geboren en herboren, en door deze voortdurende bloei en door de bestendige lentetemperatuur kunnen de voortdurende hernieuwde gemoederen wel niet anders dan elke dag nieuwe vreugden in- en uitademen.

Vandaar worden ze teruggebracht in de bloei van hun jeugd en daardoor in de oorspronkelijke staat waarin Adam en zijn echtgenote geschapen waren, en zo worden teruggebracht in hun paradijs, dat van de aarde naar de hemel is overgebracht.

De vijfde groep, die de eerste was van de intelligente personen uit de zuidelijke streek, sprak als volgt: 'De hemelse vreugden en de eeuwige gelukzaligheid zijn niets anders dan de verhevenste heerschappijen en de allerrijkste schatten die een meer dan koninklijke pracht en een meer dan luisterrijke glans ten toon spreiden.

Dat de hemelse vreugden en het voortdurende genot ervan, wat de eeuwige gelukzaligheid is, deze zijn, hebben we duidelijk gezien aan hen in de vorige wereld die zich in het bezit daarvan verheugden.

Bovendien ook hieruit, dat de gelukzaligen in de hemel met de Heer zullen regeren en koningen en vorsten zijn, aangezien zij de zonen zijn van Hem die de Koning der koningen en de Heer der Heren is.

Zij zullen zitten op tronen en de engelen zullen hen dienen.

De pracht van de hemel hebben we duidelijk hieruit gezien, dat het Nieuwe Jeruzalem, waardoor de heerlijkheid van de hemel beschreven wordt, poorten zal hebben die elk een parel zal zijn, en straten van zuiver goud, en op edelstenen gegrondveste muren.

Bijgevolg heeft eenieder die in de hemel is opgenomen, zijn eigen paleis dat van goud en kostbaarheden is, en een heerschappij die in volgorde van de een op de ander zal overgaan.

Daar wij weten dat aan zulke dingen vreugden zijn ingeboren en de zaligheid ingeplant is, en dat de beloften van God onverbrekkelijk zijn, kunnen wij de gelukkigste staat van het hemelse leven nergens anders vandaan afleiden.'

Hierna verhief de zesde groep, die de tweede was uit de zuidelijke streek, de stem: 'De vreugde van de hemel en de eeuwige gelukzaligheid daarvan is niets anders dan de eeuwigdurende verheerlijking van God, een eeuwig voortdurend feest en de meest gezegende eredienst met gezang en gejubel.

Dus, de bestendige verheffing van de harten tot God met het volle vertrouwen in de aanvaarding van de gebeden en lofprijzingen vanwege de goddelijke milddadigheid in hun zaligheid.'

Enigen uit de groep voegden daaraan toe dat deze verheerlijking gepaard zou gaan met prachtige verlichtingen, en de heerlijkste reukwerken en met luisterrijke processies.

De hogepriester zou daarin vooraf gaan met een grote bazuin, gevolgd door bisschoppen en bekleeders van grotere en kleinere waardigheden, en daarachter mannen met palmtakken en vrouwen met gouden beelden in de handen.

733. De zevende groep die door haar licht voor de anderen niet zichtbaar was, kwam uit het oosten van de hemel.

Zij waren uit hetzelfde gezelschap waaruit de engel met de bazuin was.

Deze hadden, toen ze in de hemel hoorden dat er in de christelijke wereld zelfs niet één is, die weet wat de hemelse vreugde en de eeuwige gelukzaligheid is, tegen elkaar gezegd: 'Dit kan onmogelijk waar zijn; zo'n dikke duisternis en zo'n stompzinnigheid kan niet in de christenen zijn.

Laten wij ook neerdalen en horen of het waar is, en als het waar is, is het zeker een ramp.'

Toen zeiden de engelen tot de engel met de bazuin: 'Wij weten dat elk mens die naar de hemel verlangd heeft en zich over de vreugden daar, iets bepaalds heeft gedacht, na de dood in de vreugde van zijn verbeelding wordt binnengeleid.

Zulke mensen, nadat ze daar ondervinding hebben opgedaan van welke aard deze vreugden zijn worden daarvan afgebracht en onderricht; het zijn namelijk de lege voorstellingen van het gemoed en de hunkeringen van hun fantasie.

Dit gebeurt bij de meeste mensen in de wereld der geesten die in het vorige leven over de hemel hebben nagedacht en over de vreugden daar zulke gevolgtrekkingen maakten, totdat ze daarnaar een verlangen kregen.'

Nadat de engel met de bazuin dit gehoord had, zei hij tot de zes groepen die uit de wijzen van de christelijke wereld waren samengeroepen: ‘Volgt mij en ik zal u binnenleiden in uw vreugden, dus in de hemel.’

734. Nadat de engel dit gezegd had ging hij vooruit en hij werd begeleid door de groep van diegenen die zich hadden overreed, dat de hemelse vreugden alleen bestond uit de vrolijkste bijeenkomsten en het voeren van de alleraangenaamste gesprekken.

De engel leidde hen tot groepen in de noordelijke streek voor wie de vreugden des hemels in de vorige wereld zo’n karakter hadden gehad.

Er was daar een zeer ruim huis waarin dezen bijeen waren.

In dit huis waren meer dan vijftig kamers die waren onderscheiden naar de verschillende soorten van conversatie.

In sommige kamers sprak men over de dingen die men op de markt en op straat had gezien en gehoord.

In andere kamers sprak men beminnelijke dingen over het schone geslacht, die doorspekt waren met schertsen die elkaar overtroffen, zodat de aangezichten van de aanwezigen zich in een vrolijke lach verbreedden.

In andere kamers sprak men over het nieuws van de hoven, van de ministeries, van de politieke toestand, en over verschillende dingen die van geheime vergaderingen uitgelekt waren.

De gesprekken waren vermengd met redeneringen en gissingen omtrent de gebeurtenissen.

In weer andere kamers werd gediscussieerd over handelsaangelegenheden; in andere over literatuur; er waren kamers waar gesproken werd over zaken die tot de burgerlijke omgang en het zedelijk leven behoren; in weer andere kamers werd gesproken over kerkelijke aangelegenheden en over sekten en dergelijke meer.

Het werd mij gegeven in dit huis een blik te slaan en ik zag hoe ze haastig van kamer naar kamer liepen en de groepen zochten die met hun aandoening overeen kwamen en dus ook met hun vreugden.

In de groepen zag ik drie verschillende soorten: sommigen waren gedreven om te spreken, sommigen begeerden vragen te stellen en anderen waren gretig om te horen.

Het huis had vier deuren, naar elke hemelstreek een, en ik nam waar, dat velen zich uit de groepen losmaakten en zich haastten om naar buiten te gaan.

Ik volgde er enigen naar de oostelijke deur en zag er daar enkelen naast zitten met een treurig gezicht.

Ik ging naar hen toe en vroeg waarom ze daar zo treurig zaten.

Ze antwoordden: ‘De deuren van dit huis worden gesloten gehouden voor hen die naar buiten willen.’

Het is nu de derde dag sinds we hier binnen kwamen, en het leven geleid hebben van ons verlangen naar samenzijn en het voeren van gesprekken.

We zijn echter door die voortdurende gesprekken zo vermoeid geraakt, dat we nauwelijks nog het geluid van een stem kunnen verdragen.

Daarom zijn we uit verveling naar deze deur gegaan en hebben aangeklopt, maar er werd ons geantwoord dat de deuren van dit huis niet geopend worden voor hen die naar buiten willen, maar alleen voor hen die naar binnen willen.

Men zei ons verder dat we moesten blijven en de vreugden van de hemel genieten.

Uit deze antwoorden hebben wij opgemaakt dat we hier tot in eeuwigheid zullen blijven; vandaar heeft droefenis zich van ons gemoed meester gemaakt en nu voelen we een beklemming op de borst en worden we angstig.’

Toen sprak de engel tot hen: ‘Deze staat is de dood van uw vreugden die u als enige hield voor hemelse, terwijl ze toch niets dan bijkomstigheden van de hemelse vreugden zijn.’

Ze vroegen aan de engel: ‘Wat is dan toch de hemelse vreugde?’

De engel antwoordde in het kort dit: ‘Het is de voldoening in het doen van iets dat zichzelf en anderen tot nut is; en deze verlustiging van het nut ontleent haar wezen aan de liefde en haar bestaan aan de wijsheid.

De uit de liefde door de wijsheid voortspruitende verlustiging van het nut, is de ziel en het leven van alle hemelse vreugden.

Er zijn in de hemel de vrolijkste bijeenkomsten die het gemoed van de engelen blij maken, hun geest amuseren, hun borst met voldoening vullen en hun lichaam verkwikken.

Maar hiervan genieten ze, nadat ze in hun ambten en in hun werken nutten betracht hebben.

Hieruit komt ziel en leven in al hun blijdschap en vermaak.

Neemt men echter deze ziel of dit leven weg, dan houden de bijkomstige vreugden allengs op vreugden te zijn, maar worden eerst met onverschilligheid ervaren, daarna als het ware nietswaardig en tenslotte als droefenis en angst.’

Na deze woorden werd de deur geopend, en zij die daar naast hadden gezeten sprongen naar buiten en vluchtten naar huis; ieder naar zijn ambt of werk en ze leefden weer op.

735. Daarna richtte de engel zich tot diegenen die zich van de vreugden des hemels en van de eeuwige gelukzaligheid de volgende voorstelling hadden gevormd: namelijk, dat die bestonden uit het houden van feestmaaltijden met Abraham, Izaäk en Jakob, gevolgd door banketten, spelen en schouwspelen en daarna weer feestmaaltijden en zo tot in eeuwigheid.

Hij zei tot hen: ‘Volgt mij en ik zal u in de gelukzaligheden van uw vreugden brengen.’

Hij leidde hen via een bosschage naar een open plek die bevoerd was met planken.

Hierop stonden tafels: vijftien aan de ene zijde en vijftien aan de andere.

Ze vroegen waarom er zoveel tafels stonden en de engel antwoordde: ‘De eerste tafel is die van Abraham, de tweede die van Izaäk, de derde die van Jakob, en naast deze, in volgorde, de tafels van de twaalf apostelen.’

Aan de andere zijde stonden evenveel tafels voor hun echtgenoten; de eerste drie voor Sarah, de vrouw van Abraham, Rebecca, de vrouw van Izaäk, en Leah en Rachel, de vrouwen van Jakob.

De andere twaalf waren voor de vrouwen van de apostelen.

Na enkele ogenblikken verschenen de tafels met spijzen gevuld en de kleine ruimten tussen de schotels waren versierd met kleine piramiden van suikerwerk.

Zij, die aan het banket zouden deelnemen, stonden rondom de tafels in afwachting van de degenen die aan het hoofd zouden plaats nemen.

Na enkele ogenblikken zag men een stoet binnenkomen in volgorde, van Abraham af tot de laatste van de apostelen.

Ieder liep direct op zijn tafel toe en liet zich aan het hoofd daarvan op een rustbank neer.

Toen men daarop had plaats genomen zeiden ze tot hen die rondom stonden: ‘Komt ook met ons aanzitten.’

De mannen zaten toen aan met deze patriarchen, en de vrouwen met hun echtgenoten, en ze aten en dronken in blijdschap en met verering.

Na de maaltijd gingen deze vaders heen en toen werden spelen gehouden, dansen van meisjes en jongemannen, en daarna werden schouwspelen opgevoerd.

Toen deze geëindigd waren, werden ze opnieuw tot feestmalen uitgenodigd, maar nu zo, dat ze de eerste dag met Abraham zouden eten, de tweede dag met Izaäk, de derde met Jakob, de vierde met Petrus, de vijfde met Jacobus, de zesde met Johannes, de zevende met Paulus, en met de overigen in

volgorde tot aan de vijftiende dag, en vanaf die dag zouden ze de feestmalen hervatten in soortgelijke orde maar met verandering van de zitplaatsen, en zo tot in eeuwigheid.

Vervolgens riep de engel de mannen van zijn groep samen en zei: ‘Al degenen die u aan de tafels zag zitten, zijn in een dergelijk inbeeldend denken over de vreugden des hemels en de daaruit voortvloeiende eeuwige gelukzaligheid geweest, als u.

Opdat zij de ijdelheden van hun voorstellingen inzien en daarvan afgebracht worden, werden dergelijke feestscènes ingesteld en uit de Heer toegestaan.

De hoofdpersonen die u aan het hoofd van elke tafel zag zitten, waren oude mannen die een rol speelden, de meesten van hen uit het boerenfolk, met statige baarden en een bepaalde trots door een zekere welstand boven de anderen.

Er was hun de fantasie bijgebracht dat zij deze aartsvaders en apostelen waren.

Maar volgt mij nu naar de uitgang van dit feestterrein.’

Ze volgden hem en zagen vijftig personen hier en vijftig daar, die hun magen tot walging toe overladen hadden.

Ze verlangden terug te keren tot de vertrouwde dingen van hun huizen, sommigen tot hun ambten, en anderen tot hun zaken of werken.

Maar velen werden door de wachters van het bos tegengehouden en ondervraagd over de dagen die ze met feestmalen hadden doorgebracht, en of ze nog met Petrus en Paulus aan tafel gegeten hadden. Er werd hun gezegd dat als ze eerder weg zouden gaan, dit, omdat het onbehoorlijk was, hun tot schande zou worden aangerekend.

Maar de meesten gaven als antwoord: ‘We zijn verzadigd van onze vreugden, de maaltijden zijn voor ons smakeloos geworden en onze smaak is verdwenen, onze magen walgen van deze dingen en we kunnen ze zelfs niet meer aanraken.

We hebben enige dagen en nachten in deze zwelgerij doorgebracht daarom vragen we u dringend om ons hieruit te laten’.

Toen ze eruit waren gelaten, vluchtten ze buiten adem en in draf naar huis.

Hierna riep de engel de mannen van zijn groep samen en leerde hun onderweg het volgende over de hemel: ‘In de hemel zijn evenzeer spijzen en dranken als in de wereld, en ook feesten en feestmalen; en bij de voornaamste personen daar staan tafels waarop uitgezochte spijzen, lekkernijen en rijke schotels liggen, waardoor hun gemoed verblijd en verkwikt wordt.

Ook zijn daar spelen en schouwspelen; er zijn concerten en gezangen en wel alle in de hoogste volmaaktheid.

Dergelijke dingen strekken hun ook tot vreugde, maar niet tot gelukzaligheid; deze moet in de vreugde liggen en vandaar uit de vreugde voortkomen.

De gelukzaligheid in de vreugden maakt, dat ze vreugden zijn, het maakt ze rijk en ondersteunt ze opdat ze niet hun waarde verliezen en versmaad worden.

Deze gelukzaligheid valt ieder ten deel door het nut in zijn functie.

Er is in de aandoening van de wil van iedere engel een verborgen neiging die het gemoed aandrijft om iets te doen; daardoor vindt het gemoed kalmte en voldoening.

Deze voldoening en kalmte maken de staat van het gemoed ontvankelijk voor de liefde tot het nut uit de Heer.

Uit de opneming ervan komt de hemelse gelukzaligheid voort, wat het leven van die vreugden is.

De hemelse spijs is in haar wezen ook niets anders dan liefde, wijsheid en nut tezamen; dat wil zeggen: nut door wijsheid vanuit liefde.

Daarom wordt aan eenieder in de hemel spijs voor het lichaam gegeven overeenkomstig het nut dat hij betracht; een overvloedige spijs voor hen die in een uitnemend nut zijn, een minder overdadig, maar van de fijnste smaak voor hen die in een nut van een middelste graad zijn, en een geringe voor hen die een gering nut vervullen, maar in het geheel geen voor de luiaards’.

736. Daarna riep de engel de groep bij zich van de zogenaamde wijzen die de hemelse vreugden en de daaruit voortvloeiende eeuwige gelukzaligheid gesteld hadden in overheersende heerschappijen en enorme schatten en in een meer dan koninklijke pracht en een meer dan luisterrijke glans. Dit alles om deze reden omdat in het Woord gezegd wordt, dat zij koningen en vorsten zullen zijn en dat ze met Christus zullen regeren tot in eeuwigheid en dat ze door de engelen bediend zullen worden en dergelijke meer.

De engel zei tot hen: ‘Volgt mij en ik zal u binnenleiden in uw vreugden.’

Hij leidde hen in een gaanderij, gebouwd uit zuilen en piramiden.

Aan de voorzijde was een laag portiek dat toegang gaf tot de gaanderij en hierdoor leidde hij hen binnen.

Er waren daar twintig personen die in afwachting waren en plotseling stond daar toen iemand die een engel voorstelde en tegen hen zei: ‘Door deze zuilengang voert de weg naar de hemel; blijft hier een poosje en bereidt u voor, want de oudsten onder u zullen koningen zijn en de jongsten prinsen.’

Na deze woorden verscheen naast elke zuil een troon en op die troon lag een koningsmantel uit zijde, en op de mantel een scepter en een kroon.

Tegen elke piramide verscheen een zetel, zo’n meter boven de grond verheven, en op de zetel lag een keten met gouden haakjes en ridderorden, die aan de uiteinden verbonden waren met diamanten bolletjes.

Toen werd er geroepen: ‘Gaat nu, kleedt u, neem plaats en wacht.’

Direct daarop snelden de oudsten op de tronen toe en de jongsten op de zetels en ze kleedden zich en namen plaats.

Maar toen verscheen iets als een nevel die uit de lagere gebieden opklom en toen degenen die op de tronen en de zetels zaten daarmee in aanraking kwamen, begon hun aangezicht te zwellen en hun borst zich uit te zetten en ze werden met de overtuiging vervuld dat ze nu koningen en vorsten waren.

Deze nevel was een aura van fantasie waardoor ze beïnvloed werden.

Meteen daarop vlogen jongemannen op hen toe alsof ze uit de hemel kwamen en stelden zich op, twee achter elke troon en één achter elke zetel, om hen te dienen.

Van tijd tot tijd werd door een heraut uitgeroepen: ‘U bent koningen en prinsen; wacht nog even; men bereidt nu in de hemel uw hoven; aanstonds zullen de hovelingen komen met de lijfwacht en ze zullen u binnenleiden.’

Ze wachtten en wachtten, tot ze ernaar snakten en van begeerte versmachtten.

Na verloop van drie uren werd de hemel boven hun hoofd geopend en de engelen zagen op hen neer.

Ze hadden medelijden met hen en zeiden: ‘Waarom zit u daar zo verdwaasd en speelt toneel; men heeft de spot met u gedreven en u van mensen in afgodsbeelden veranderd.

U hebt u immers in uw hart gezet dat u met Christus als koningen en vorsten zult regeren en dat de engelen u dan dienen zullen.

Hebt u de woorden van de Heer vergeten, dat wie in de hemel groot wil zijn, een dienaar moet worden.

Leert daarom, wat onder koningen en vorsten verstaan wordt, en wat onder regeren met Christus: namelijk wijs zijn en nutten verrichten.

Want het rijk van Christus, dat de hemel is, is een rijk van nutten; want de Heer heeft allen lief en wil vandaar voor allen het goede, en het goede is het nut.

Aangezien de Heer de goedheden of de nutten door de engelen doet, en in de wereld door de mensen, zo geeft hij aan hen die getrouw nutten betrachten de liefde tot de nutten.

Het loon daarvan is de innerlijke zaligheid en deze is de eeuwige gelukzaligheid.

Er zijn in de hemelen net als op aarde hoogverheven heerschappijen en enorme schatten; want er zijn daar regeringen en regeringsvormen, en vandaar grotere en kleinere machten en waardigheden. Zij die in de hoogste zijn hebben paleizen en hoven, die aan pracht en praal de paleizen en hoven van de keizers en koningen op aarde te boven gaan.

Ze worden vanwege het aantal hovelingen, ministers en bedienden en vanwege hun prachtige kleding omringd door eer en glorie.

Maar deze hooggeplaatsten zijn uit diegenen gekozen, van wie het hart aan het openbare welzijn hangt, terwijl de zinnen van het lichaam alleen in de luister van de pracht zijn ter wille van de gehoorzaamheid.

Omdat het tot het openbaar welzijn behoort dat eenieder tot enig nut in het gezelschap is, als in elk gewoon openbaar lichaam, en daar alle nut uit de Heer is, en verricht wordt door de engelen en door de mensen zoals uit henzelf, zo blijkt het duidelijk dat dit het regeren met de Heer is.'

Toen ze dit uit de hemel hadden gehoord, daalden degenen, die zich als koningen en vorsten hadden voorgedaan, van hun tronen en zetels en wierpen de scepters, kronen en mantels van zich af.

De nevel, waarin de aura van fantasie was, week van hen en ze werden omhuld door een blinkende wolk, waarin een aura van wijsheid was, waardoor de gezondheid in hun gemoed terugkeerde.

737. Hierna keerde de engel terug naar het huis waar de wijzen uit de christelijke wereld waren samengekomen.

Hij riep diegenen bij zich die zichzelf in het geloof hadden gebracht, dat de vreugden van de hemel en de eeuwige gelukzaligheid, paradijselijke verrukkingen waren.

Hij zei tot hen: 'Volgt mij en ik zal u in het paradijs, uw hemel, brengen, opdat u mag ingaan in de zaligheden van uw eeuwige gelukzaligheid.'

Hij leidde hen binnen door een hoge deur die gevormd was uit dooreengevlochten takken en twijgen van prachtige bomen.

Na het binnengaan voerde hij hen rond langs omwegen van de ene streek naar de andere.

Het was feitelijk een tuin aan de eerste toegang tot de hemel, waarin diegenen toegelaten werden, die in de wereld geloofd hebben dat de gehele hemel één grote tuin is, die men paradijs noemt.

Dezen hebben zichzelf de voorstelling ingeprent dat er na de dood een volledige rust van arbeid is, en dat deze rust nergens anders in bestaat, dan met volle teugen verrukkingen in te ademen.

Zij zullen dan wandelen op rozen, zich laven aan de fijnste most van de druif en zullen vrolijke feesten houden, en zo'n leven is alleen mogelijk in een hemels paradijs.

Geleid door de engel zagen ze een zeer grote menigte, zowel van grijsaards als van jongemannen en knapen en ook van vrouwen en meisjes.

Ze zaten in groepjes van drie en in groepen van tien op rozenbedden en vlochten kransen, waarmee ze de hoofden van de grijsaards en de armen van de jongemannen versierden en waarmee ze de borsten van de knapen omwonden.

Anderen persten most uit druiven, kersen en bessen in bekers en dronken deze vrolijk leeg.

Er waren ook vrouwen die vruchten plukten van de bomen en deze in manden naar hun gezellen brachten.

Er waren er ook die met de neusvleugels de welriekende geuren inademden, die de bloemen, vruchten en geurige bladen uitwasemden en verspreidden.

Anderen zongen zoete gezangen waarmee ze de oren van de aanwezigen streelden.

Weer anderen zaten aan fonteinen en leidden het water van de hoofdstroom af in stroompjes van verschillende vorm; er waren wandelaars die samen praatten en schertsten; er waren er die de tuinhuisjes binnengingen om daar op rustbanken te liggen; en nog veel meer paradijselijke vreugden.

Nadat ze dit gezien hadden, leidde de engel zijn metgezellen langs omwegen rondom en tenslotte naar hen die in een allerschoonste rozentuin zaten, die omringd was door olijf-, sinaasappel-, en citroenbomen.

Ze zaten echter, met het hoofd heen en weer schuddend in hun handen te weeklagen en huilden.

De metgezellen van de engel spraken hen aan en de klagers zeiden: ‘Het is nu de zevende dag sinds we in dit paradijs zijn gekomen; toen we binnenkwamen, scheen het alsof ons gemoed in de hemel was verheven en we voelden ons verplaatst in de meest innerlijke geluksgevoelens van onze vreugden.

Maar na drie dagen begonnen deze geluksgevoelens af te stampen en uit ons gemoed te verdwijnen en we werden er onverschillig voor en dus hielden ze op iets te zijn.

Toen onze denkbeeldige vreugden zo waren opgehouden, vreesden we het verlies van alle genoegens in ons leven.

We zijn toen in twijfel geraakt ten aanzien van de eeuwige gelukzaligheid, of er wel iets van dien aard bestaat.

Sindsdien zwierven we over de wegen en vlakten om de poort te zoeken, waardoor we binnengekomen zijn.

Maar we zwierven rondom in kringen en vroegen het aan voorbijgangers.

Een enkeling zei dat men de poort niet kon vinden omdat deze paradijselijke tuin een uitgestrekt labyrint is, wat van dien aard is, dat wie daaruit wil gaan er des te dieper indringt.

Ze vertelden ons ook: ‘Daarom kunt u niet anders dan hier blijven tot in eeuwigheid; u bent in het midden van het paradijs, waar alle verrukkingen in hun centrum zijn.’

Tot de metgezellen van de engel zeiden ze verder: ‘We zitten hier nu al anderhalve dag en daar we geen hoop hebben om de uitgang te vinden, zijn we op dit rozenbed gaan zitten en zien rondom ons: olijven, druiven, sinaasappelen en citroenen in grote aantallen.

Maar hoe meer we ze aanschouwen, des te meer wordt ons gezicht door dit te zien vermoeid, zo ook de reuk door te ruiken en onze smaak door te proeven.

Dit is de oorzaak van deze neerslachtigheid en van de klachten en tranen die u bij ons ziet.’

Toen ze dit hadden vernomen zei de engel van de groep tegen hen: ‘Dit paradijselijke labyrint is waarlijk een ingang tot de hemel; ik weet de weg en ik zal u uitleiden.’

Op deze woorden stonden deze neerslachtige mensen op en omhelsden de engel en samen met de rest van het gezelschap volgden ze hem.

De engel onderwees hun onderweg wat de hemelse vreugde en vandaar de eeuwige gelukzaligheid is, namelijk dat er geen uitwendige paradijselijke verrukkingen zijn, tenzij er tevens innerlijke paradijselijke verrukkingen zijn.

‘De uitwendige paradijselijke verrukkingen’, zo zei hij, ‘zijn slechts de verrukkingen van de zinnen van het lichaam, maar de innerlijke zijn de verrukkingen van de aandoeningen van de ziel.

Wanneer deze laatste niet in de eerste zijn, is er geen hemels leven, aangezien er geen ziel in is; en elke verrukking zonder haar overeenstemmende ziel kwijnt weg en verslapt op den duur en vermoeit het gemoed meer dan arbeid.

Er zijn in de hemelen overal paradijselijke tuinen en daaruit ontvangen de engelen ook vreugden en voor zoveel de verrukking van de ziel daarin is, zijn deze vreugden ook werkelijk vreugden voor hen.’

Toen ze dit hoorden vroegen ze: ‘Wat is de verrukking van de ziel en waar komt deze vandaan?’

De engel antwoordde: ‘De verrukking van de ziel komt voort uit de liefde en de wijsheid uit de Heer en daar de liefde werkzaam is en effectief wordt door de wijsheid, hebben beide hun zetel in de werking of het effect, en deze werking is het nut.’

Deze verrukking vloeit uit de Heer in de ziel en daalt door de hogere en lagere dingen van het gemoed neer in alle zinnen van het lichaam en komt daarin tot volheid.

Vandaar wordt vreugde, werkelijke vreugde, en wordt eeuwig uit de Eeuwige, waaruit zij voortkomt.

U hebt paradijselijke dingen gezien en ik verzeker u dat daar niets is, zelfs niet het kleinste blaadje, dat niet is vanuit het huwelijk van de liefde en de wijsheid in het nut.

Als dus de mens hierin is, is hij in het hemels paradijs, dus in de hemel.

738. Daarna keerde de engelgids naar het gebouw terug, naar hen die de vaste overtuiging hadden, dat de hemelse vreugde en de eeuwige gelukzaligheid bestaat in een voortdurende verheerlijking van God, en in een eeuwigdurend feest.

Zij hadden namelijk in de wereld geloofd dat ze dan God zouden zien, omdat het hemelse leven vanuit de eredienst van God, een voortdurende Sabbat wordt genoemd.

De engel zei tot hen: ‘Volgt mij en ik zal u in uw vreugden binnenleiden.’

Hij bracht hen in een kleine stad waarin in het midden een tempel stond; alle huizen daar werden heilige kapellen genoemd.

In deze stad zagen ze een menigte die was samengestroomd uit alle hoeken van het omliggende land.

Daaronder waren tal van priesters die de nieuw-aangekomenen ontvingen, groetten en hen bij de hand namen en naar de deuren van de tempels geleidden en daar vandaan naar enkele kapellen die rondom de tempel stonden.

Deze priesters wijdden hen in, in de voortdurende eredienst van God en zeiden: ‘Deze stad is de voorhof tot de hemel en de tempel van deze stad is de ingang tot de prachtige en grootse tempel die in de hemel is.

De tempel waar God door de engelen tot in eeuwigheid verheerlijkt wordt met gebeden en lofprijzingen.

De voorschriften hier en daar luiden dat men eerst de tempel moet binnengaan en daar drie dagen en drie nachten moeten verblijven, en dat men na deze inwijding de huizen van de stad binnengaat.

Deze huizen zijn eigenlijk door ons geheiligde kapellen, en van kapel tot kapel, en in gemeenschap met degenen die daar aanwezig zijn, zal men bidden en luid uitroepen en hardop zeggen wat gepredikt is.

Denkt er vooral om, dat u niet bij uzelf iets anders denkt en met uw gezellen iets anders te spreken dan heilige, vrome en godsdienstige dingen.’

Hierna leidde de engel zijn gezelschap in de tempel die vol was met een opeengedrongen menigte, waaronder velen die in de wereld grote waardigheden hadden bekleed, maar ook velen uit het gewone volk.

Er stonden wachters bij de deuren om te voorkomen dat iemand vóór het verblijf van drie dagen naar buiten zou gaan.

De engel zei: ‘Het is heden de tweede dag sinds dezen zijn binnentreden, slaat hen gade en u zult hun verheerlijking van God zien’.

Ze sloegen hen gade en zagen dat de meesten sliepen, en hoe degenen die wakker waren, steeds maar geeuwden, en sommigen verschenen ten gevolge van de voortdurende verheffing van de gedachten tot God zonder een moment daarvan af te dwalen naar het lichaam, als van het lichaam afgescheiden.

Zo verschenen ze aan zichzelf en vandaar ook aan de anderen; sommigen zelfs met verwilderde ogen vanwege het voortdurend omhoog richten daarvan.

In één woord; allen hadden een beklemming op de borst en hun geest was afgemat van verveling, ze waren afgekeerd van de kansel en riepen: ‘Onze oren zijn verdoofd, houdt op met preken; we kunnen geen woord meer horen en we beginnen van de toon te walgen.’

Toen stonden ze op en stortten zich als één man op de deuren, braken ze open en wierpen zich op de wachters en verjoegen hen.

Toen de priesters dit zagen volgden ze hen en sloten zich aan de zijkant bij hen aan en gingen door met onderwijzen, terwijl ze gebeden prevelden voortdurend zuchtten.

Ze zeiden: ‘Viert het feest, verheerlijkt God, heiligt u; in deze voorhof van de hemel zullen wij u inwijden in de eeuwige verheerlijking van God in de prachtige en grootse tempel die in de hemel is, en zo zult u de eeuwige gelukzaligheid genieten.’

Maar ze verstonden dit niet en hoorden nauwelijks iets ten gevolge van de stompzinnigheid die over hen gekomen was.

Hun gemoed had immers twee dagen in spanning verkeerd en was afgehouden van de alledaagse bezigheden.

Maar toen ze probeerden zich van de priesters los te maken, grepen die hen bij de armen en bij hun kleding en drongen hen naar de kapellen, waar het gepredikte moest worden opgezegd.

Echter tevergeefs, ze riepen uit: ‘Laat ons met rust, we voelen ons in ons lichaam of we flauwvallen’.

Toen ze dit gezegd hadden, ziet, daar verschenen vier mannen in witte klederen en met mijters op het hoofd.

Een van hen was in de wereld aartsbisschop geweest en de drie anderen bisschoppen; en nu waren zij engelen geworden.

Deze riepen de priesters samen en spraken hen toe: ‘Wij hebben u vanuit de hemel met deze schapen gezien, hoe u hen wijdt; u wijdt hen tot waanzinnig worden toe; weet u niet wat onder de verheerlijking van God wordt verstaan?’

Daaronder wordt verstaan: vruchten van de liefde dragen, dat wil zeggen: getrouw, oprecht en nauwgezet het werk van zijn beroep verrichten, want dit behoort tot de liefde van God en tot de liefde jegens de naaste, en dit is de band van het gezelschap en het goede daarvan.

Daardoor wordt God verheerlijkt en ook door de eredienst op gezette tijden.

Hebt u niet deze woorden van de Heer gelezen: ‘Hierin wordt Mijn Vader verheerlijkt, dat u veel vrucht draagt, en dat u Mijn discipelen zult worden’, (Johannes 15:8).

U, priesters kunt u wijden aan verheerlijking door de eredienst, omdat dit uw ambt is, en u daardoor eer, roem en beloning ontvangt; niettemin kunt u niet in meerdere mate dan de anderen in de verheerlijking zijn, indien eer, roem en beloning niet samenvalt met uw ambt’.

Na dit gezegd te hebben, geboden de bisschoppen de deurwachters allen vrij te laten om naar binnen of naar buiten te gaan, want er is een grote menigte van hen, die zich de hemelse vreugde niet anders kon voorstellen dan als een voortdurende eredienst van God, omdat ze niets over de staat van de hemel hebben geweten.

739. Hierna keerde de engel met zijn metgezellen terug naar de plaats van samenkomst.

Wordt vervolgd.

Wie meteen wil doorlezen kan klikken op:

<http://www.swedenborg.nl/echtelijkeliefde1-26.htm>